

Шутия отиде право в кафене „Ловджийска среща“. Там вече седяха на една маса стари познати. Всички се оплакваха. Тоз ходил там — нищо не ударил. Онзи ходил другаде — също.

— Няма лов, изтреби се вече. Зайците Бог да ги прости. Ще им забравим вкусното месо... Унищожение всеобщо.

На масата беше и Дракона, с когото Шутия ходеше заедно на лов. Шутия го повика на страна и каза шепнишком:

— Драконе, готви се за утре. Ама да не си обадил никому.

— Няма де.

— Знаеш ли? Видях нане Стоичко. Вчера изкарал пет-шест заяка в тяхното землище. Каза ми и мястото. Ти за утре готов ли си?

— Готов, готов, — оживи се Дракона.

— Ще тръгнем рано, в четири часа сутринта. Да стигнем на мястото по роса. Отчаял бях се, казвам ти, ама сега сигур ще се яде заяк. Само — тайна. Не казвай никому, моля ти се. До довечера аз пак ще ти се обадя.

Шутия изчезна възбуден, а Дракона седна неспокоен при другите. Мислите му хванаха гората. Утре ще бъде, каквото ще бъде.

— Какво, бе Драконе, какво така се замисли? — попита го някой.

— Няма нищо, бе, няма нищо.